



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 398/2010-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. októbra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. P. Ď., B., pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na právnu pomoc v konaní pred súdmi podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 S 110/2007-38 z 24. októbra 2007 a postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžo 151/2009 zo 16. júna 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. P. Ď. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. októbra 2010 doručená sťažnosť Ing. P. Ď., B. (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej

len „ústava“), základného práva na právnu pomoc v konaní pred súdmi podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 S 110/2007-38 z 24. októbra 2007 a postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Sžo 151/2009 zo 16. júna 2010.

Zo sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu – Krajského dopravného inšpektorátu, Krajského riaditeľstva Policajného zboru v B. č. p.: KRP-P-142/DI-SK-2004 zo 14. júla 2004, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu, Okresného riaditeľstva Policajného zboru B. I č. p.: ORP-351/DI-2-2004-V-I z 10. mája 2004 o zadržaní jeho vodičského preukazu v zmysle § 66 ods. 1 písm. b) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 315/1996 Z. z.“) z dôvodu, že *„viedol motorové vozidlo, bol zastavený, kontrolovaný policajnou hliadkou a podrobený dychovej skúške na alkohol pomocou prístroja Alkotest, ktorý po jeho prefúknutí vyhodnotil 0,21 mg etanolu na liter vydýchnutého vzduchu, a tým, že dôvody zadržania trvajú a možno dôvodne predpokladať, že za skutok, zo spáchania ktorého je podozrivý žalobca, bude uložená sankcia zákazu viesť motorové vozidlá“*. Krajský súd rozsudkom č. k. 2 S 110/2007-38 z 24. októbra 2007 žalobu zamietol. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 6 Sžo 151/2009 zo 16. júna 2010, pričom dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné a rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil. Uvedený rozsudok najvyššieho súdu nadobudol právoplatnosť 3. augusta 2010.

Sťažovateľ považuje právoplatné rozhodnutie vo veci po takmer šiestich rokoch od podania žaloby za neprimerane dlhú dobu. Podľa jeho názoru všeobecné súdy neprerokovali jeho vec bez zbytočných prietahov, konali bez jeho obligatórneho právneho zastúpenia a porušili aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie, a to z dôvodu, že sa nevysporiadali

s jeho návrhmi na vykonanie dokazovania a nariadenie pojednávania, ako ani s právne relevantnými námietkami uvedenými v žalobe a odvolaniach týkajúcimi sa údajov o hodine spáchania skutku, údajov o type merača a nameranej hodnote, použitia prístroja Alkotest v rozpore so zákonom, absencie poučenia, porušenia práva na právnu pomoc, porušenia práva vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia pred jeho vydaním, porušenia práva požiadať o lekárske vyšetrenie a poučenia o možnosti vzniesť námietku zaujatosti.

Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd rozhodol, že krajský súd a najvyšší súd porušili jeho základné práva podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby mu priznal primerané finančné zadosťučinenie, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

Aj keď sťažovateľ v petite svojej sťažnosti výslovne neuviedol, akými rozhodnutiami všeobecných súdov [§ 50 ods. 1 písm. b) zákona o ústavnom súde] malo dôjsť k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, z obsahu sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že ide o rozsudok krajského súdu č. k. 2 S 110/2007-38 z 24. októbra 2007 a rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžo 151/2009 zo 16. júna 2010.

1. Pokiaľ sťažovateľ namietal porušenie označených práv postupom a rozsudkom krajského súdu č. k. 2 S 110/2007-38 z 24. októbra 2007, ústavný súd konštatuje, že preskúmaniu ústavnosti tohto rozhodnutia ústavným súdom bráni princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy.

Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú v občianskom súdnom konaní povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až

v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

Keďže napadnutý rozsudok krajského súdu na základe odvolania podaného sťažovateľom preskúmal najvyšší súd, ústavný súd túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

2. V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ namietal porušenie označených práv postupom a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžo 151/2009 zo 16. júna 2010.

Ústavný súd poznamenáva, že podľa svojej konštantnej judikatúry nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01).

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97). Z tohto vyplýva, že uvedené právne východiská sa vzťahujú na obe označené práva (IV. ÚS 147/08).

Podstata námietok sťažovateľa vo vzťahu k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočívala v tvrdení, že najvyšší súd sa nevysporiadal s jeho návrhmi na vykonanie dokazovania a nariadenie pojednávania, ako ani s právne relevantnými námietkami sťažovateľa. Z napádaného rozsudku najvyššieho súdu vyplýva, že totožné námietky sťažovateľ uviedol aj vo svojom odvolaní proti rozhodnutiu krajského súdu. Podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd „v odôvodnení rozhodnutia jasne a zrozumiteľne nedal odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany“.

Najvyšší súd v odôvodnení rozsudku sp. zn. 6 Sžo 151/2009 zo 16. júna 2010 okrem iného uviedol:

„Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa postupoval v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu v medziach žaloby a v súlade s vyššie citovanými ustanoveniami O. s. p. a so zásadami z nich vyplývajúcimi. ...

Z obsahu podanej žaloby je zrejmé, že žalobca vymedzil súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu námietkou neobjektívneho zistenia okolností správnym orgánom z dôvodu, že protokol o dopravnom priestupku nebol vyplnený v podstatnej časti - uvedenie priestupku, ktorého sa mal žalobca dopustiť, preto bol v tej časti žalobcom vyškrtnutý a až následne dopísaný, spochybňujúc svedectvá policajtov s poukazom na vlastné skúsenosti manipulácie polície s dokladmi. Ohľadne záznamu o dychovej skúške žalobca namietal, že on nefúkal. V doplnení žaloby, učinenej po uplynutí zákonnej lehoty na podanie žaloby, navrhol súdnu expertízu protokolu o dopravnom priestupku a namietal porušenie zákonnej 15-dňovej lehoty na vydanie rozhodnutia o zadržaní vodičského preukazu a aj to, že rozhodnutie o zadržaní vodičského preukazu vydal neoprávnený orgán.

Súd prvého stupňa preskúmal zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu v rozsahu vyššie uvedených žalobných dôvodov a rozhodol tak, že sa žaloba zamieta. Odvolací súd sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, konštatujúc správnosť dôvodov napadnutého rozsudku. ...

Je potrebné uviesť, že dôvodom vydania rozhodnutia o policajtom zadržanom vodičskom preukaze bol predpoklad, že súd alebo iný príslušný orgán uloží žalobcovi zákaz

viest' motorové vozidlo, ktorý sa neskôr potvrdil ako dôvodný (rozhodnutie o priestupku vydané dňa 18. augusta 2004). Skutočnosťou, majúcou za následok zadržanie vodičského preukazu policajtom podľa § 66 ods. 1 písm. b) zákona NR SR č. 315/1996 Z. z. bolo jeho zistenie na základe vykonanej dychovej skúšky, že žalobca požil alkoholický nápoj, v dôsledku čoho bola spôsobilosť žalobcu viesť motorové vozidlo znížená. Ani podľa názoru odvolacieho súdu okolnosť, že žalobca zápis o dychovej skúške nepodpisal, nie je bez ďalšieho dostatočným dôvodom na spochybnenie skutkového zistenia z neho vyplývajúceho. Pokiaľ žalobca spochybnil vierohodnosť dokladu – správy o výsledku objasňovania priestupku, tvoriaceho podklad pre rozhodnutie o priestupku, a to z dôvodu, že čas spáchania skutku bol prepisovaný a tvrdenia žalobcu o jej dodatočnom vyplnení v časti uvedenia priestupku, na základe čoho žiadal žalobca súd o jej znalecké preskúmanie, odvolací súd v tomto ohľade považuje za vhodné pripomenúť, že vznesené námietky voči podkladu rozhodnutia o priestupku nemohli ovplyvniť zákonnosť rozhodnutia o zadržaní vodičského preukazu. Navyše odvolací súd považuje za nepravdepodobné a nelogické, aby vodič podpísal bez akejkoľvek výhrady správu bez uvedenia jej podstatnej časti, ktorou je opis skutku. Ani odvolací súd nezistil v intenciách žaloby rozpor konania a rozhodnutia správneho orgánu so zákonom.

Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že žalobca až vo svojich odvolaniach proti rozsudku krajského súdu vzniesol postupne voči rozhodnutiu správneho orgánu aj ďalšie námietky, ktoré však v zákonnej dvojmesačnej lehote na podanie a rozšírenie žaloby neuplatnil. Vo svetle vyššie uvedenej podrobnej analýzy zásad – dispozičnej a koncentračnej, ovládajúcich správne súdnictvo, odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že sa už nemôže zaoberať ani prihliadnuť na tie námietky, ktoré žalobca neuplatnil do konca vyššie uvedenej lehoty. Na skutočnosti, ktoré žalobca uplatnil po tom, ako bol vydaný napadnutý rozsudok, preto odvolací súd v zmysle § 250h ods. 1 O. s. p. neprihliadol. Skutkovým základom pre rozhodnutie odvolacieho súdu sa mohli stať iba skutočnosti a dôkazy, ktoré boli uplatnené včas pred súdom prvého stupňa.

Odvolací súd však aj tieto námietky preskúmal z pohľadu, či zo strany správnych orgánov nedošlo k takým porušeniam procesných predpisov, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť preskúmaného rozhodnutia (§ 250j ods. 1 písm. e/ O. s. p.), pričom takéto porušenia nezistil, zdôrazňujúc, že rozhodnutie sa nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces

a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť vecne iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka (R 122/2003).

Z úradnej povinnosti preskúmal konanie pred správny orgánom s prihliadnutím na to, či netrpí niektorou z väd uvedených v § 250j ods. 3 O. s. p., t. j. či nebolo rozhodnutie vydané na základe neúčinného právneho predpisu, či nie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov alebo pre neúplnosť spisov správneho orgánu alebo z dôvodu, že spisy neboli predložené, či rozhodnutie správneho orgánu vydal orgán, ktorý na to bol podľa zákona oprávnený. Odvolací súd nezistil, že by v tomto smere bolo konanie pred správny orgánom vadné.

Odvolací súd neakceptoval požiadavku žalobcu na podanie návrhu na začatie konania o súlade § 66 ods. 4 zákona NR SR č. 315/1996 Z. z. s Ústavou Slovenskej republiky na Ústavný súd SR, nakoľko zákon, podľa ktorého správne orgány rozhodovali, už stratil platnosť (bol zrušený zákonom č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov dňom 1. februára 2009)...“

Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že najvyšší súd sa s námietkami a argumentáciou sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ dostal odpoveď na všetky podstatné námietky. V spojitosti s tým už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Tento názor je stabilne uplatňovaný aj v judikatúre Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok Ruiz Torija v. Španielsko z 9. decembra 1994). Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého uznesenia, pretože nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení najvyššieho súdu, a keďže ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98,

III. ÚS 209/04), v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru najvyššieho súdu.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 140/03, III. ÚS 118/04, III. ÚS 170/06).

Keďže ústavný súd nezistil žiadnu relevantnú súvislosť medzi postupom najvyššieho súdu v danej veci a základným právom sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, porušenie ktorých namietal, sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie čl. 47 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom, ústavný súd už vyslovil (napr. IV. ÚS 345/04, II. ÚS 84/07), že k porušeniu základného práva na poskytnutie právnej pomoci podľa čl. 47 ods. 2 ústavy by došlo vtedy, ak by účastníkovi konania nebolo zo strany súdu, resp. iného orgánu umožnené hájiť jeho záujmy prostredníctvom zvoleného či ustanoveného právneho zástupcu, alebo by mu bolo bránené pri realizácii jeho práva na právnu pomoc v rozpore s podmienkami ustanovenými zákonom. Ústavný súd taktiež vyslovil, že čl. 47 ods. 2 ústavy zakotvuje právo na to, aby sa každý mohol nechať v konaní zastupovať kvalifikovaným právnym zástupcom, ktorý účastníkovi poskytne právnu pomoc v prípadoch, ktoré si takúto pomoc vyžadujú. Toto základné právo však neimplikuje výslovne požiadavku, aby právna pomoc bola zabezpečená rozhodnutím súdu a zároveň bezplatne (IV. ÚS 32/2010).

Podľa § 250a OSP (druhá hlava piata časť Občianskeho súdneho poriadku – rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov) žalobca musí byť zastúpený advokátom, pokiaľ nemá právnické vzdelanie buď sám, alebo jeho zamestnanec (člen), ktorý zaňho na súde koná; to neplatí... vo veciach priestupkov [t. j. aj priestupkov na úseku ochrany pred alkoholizmom a inými toxikomániami podľa § 30 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, v prípade zistenia ktorých bol policajt oprávnený postupovať spôsobom ustanoveným v § 66 ods. 1 písm. b) zákona č. 315/1996 Z. z.].

Ústavný súd konštatuje, že v danom prípade nešlo o prípad, ktorý by vyžadoval obligatórne zastúpenie advokátom, a preto postupom najvyššieho súdu nedošlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 47 ods. 2 ústavy. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal aj porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom najvyššieho súdu, pričom z doložky právoplatnosti vyznačenej na rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžo 151/2009 zo 16. júna 2010 vyplýva, že napádané konanie bolo právoplatne skončené 3. augusta 2010.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (II. ÚS 12/01, IV. ÚS 32/03) sa ochrana základnému právu vrátane práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie práva označeným orgánom verejnej moci trvalo, alebo ešte pretrváva. Ak v čase, keď bola podaná sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k namietanému porušovaniu práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie.

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný právny prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo.

Z uvedeného je zrejmé, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu (6. októbra 2010) už sťažovateľom tvrdené porušovanie označeného práva postupom najvyššieho súdu netrvalo, preto ústavný súd s prihliadnutím na zmysel a účel ustanovenia čl. 48 ods. 2 ústavy sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o jeho ďalších procesných návrhoch v uvedenej veci stratilo význam a ústavný súd sa nimi už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. októbra 2010